

hver enkelt Forening, meddele dem Erfaringerne andetseds fra, andres Love, Betingelser, Instruxer o. s. v., søger at bringe nogen Ensartethed tilføede i enkelte Retninger, saaledes som da jeg fornylig omsendte medfølgende Schema til Opgjørelse af Sygepleiersternes Virksomhed, som Mange have takket mig for, eller naar jeg ved første Korrespondance har sendt medfølgende Udkast til Love og Instruxer, der i sine Hovedtræk er fulgt de fleste Steder. Jeg tror, det vilde gavne Sagen i sin Helhed, om min Indberetning om Foreningerne kunde blive trykt og omdelt til disse, ligesom det vilde lette mit Arbejde, om jeg ved Forespørgsler fra nye Steder kunde sende et Exemplar. Jeg tror, at man ved at se de mange Maader, hvorpaa Sagen er bragt i Gang, vil kunne faae Ideer til at tage fat paa Sagen og vælge den Maade, der bedst passer for de lokale Forhold.

Da Uddannelsen paa Hospitalerne i Kjøbenhavn baade ved Reisen og Ophold koster en Del mere end paa Provindsygehuse, vilde jeg anse det for heldigt, om der tilstødes de Foreninger, hvis Sygepleierster uddannes i Kjøbenhavn, et større Beløb f. Ex. $\frac{1}{3}$ mere end hidtil, medens de andre fik den samme Sum som tidligere.

Da det ikke er heldigt for Kommunehospitalet, der allerede nu uddanner til det røde Kors, at have forskjelligartede Sygepleieelever, og da det røde Kors unegtelig frembyder den bedste Garanti for en god Uddannelse, anser jeg det ogsaa for rimeligt, at alle de Sygepleierster, der uddannes i Kjøbenhavn, uddannes gennem det røde Kors, hvis Bestyrelse jo har erklæret sig villig til at paatage sig dette. Den Tilladelse, jeg har af Kjøbenhavns Kommune, til at faae Sygepleierster fra Landet uddannede paa Kommunehospitalet, vil vistnok let kunne overføres til det røde Kors, saa at jeg ikke behøves som Mellemed. Derimod vil jeg meget sætte Pris paa at beholde den Tilladelse, jeg hidtil har havt til at sende Sygepleierster, uddannede andet Sted, en Maaned til Uddannelse paa Fødselsstiftelsen som Slutsten paa Uddannelsen, da jeg betragter dette Ophold som overordentlig vigtig for deres senere Virken, hvor Pleie i Barselseng ofte bliver en af deres vigtigste Gjæringer, dobbelt vigtig naar der er Barselsfeber, idet derved Jordemødrenes Hjælp i denne kan undværes og derved Smitte ved dem undgaas.

Skjøndt der hidtil ikke er mig nogen Ulempe bekendt for de Sygepleierster, der have været til Uddannelse i Kjøbenhavn, tror jeg, det var meget heldigt, om en Forening der vilde tage sig af dem, vilde skaffe dem Logis osv., saaledes som antydet i det røde Kors Skrivelse. Ligeledes maa jeg anse det for meget ønskeligt, om der var en Sum bestemt til Hjælp i Sygdomstilfælde for Sygepleieeleverne, helst alle.

Med det Samme maa det være mig tilladt at berøre et Spørgsmaal, der staar i nær Forbindelse med det foregaaende og i høi Grad vedrører Sygepleien. Det vil af Beretningerne ses, at mange Foreninger antage allerede uddannede Sygepleierster. Ofte er det, fordi de ruste Diaconisser, der mange Steder anses for de bedste Sygepleierster og som de, der bedst passe for Forholdene. Ofte gjælder det om saa snart som muligt at faae Sagen i Gang, for at holde den een Gang vakte Interesse vedlige, det tager Tid at faae en Kvinde uddannet, og meget ofte har man ikke en saadan Kvinde ved Haanden, man nødes da til at søge en, der allerede er uddannet, for strax at faae Sagen i Gang, i det Haab, der sjældent stufes, at Gjærningen skal tale for sig og vedligeholde og forøge Interessesen. Den tagne Bestemmelse, at saadanne Foreninger ikke kunne erholde Statshjælp, synes mig derfor meget uheldig. Statshjælpen har saa overordentlig stor Betydning til at hjælpe Foreningerne over de første vanskelige Aar, indtil Folk lærer at vurdere Sygepleien og derfor bliver villig til at offere Noget for den, at den kun daarlig kan undværes af de allerfleste Foreninger. Statshjælpen er vel hovedsagelig bestemt til Uddannelse, men de Foreninger, der antage allerede uddannede Sygepleierster, maa i Reglen give en høiere Løn end de, der antage Kvinder i Hjemmene og lade dem uddanne; de trænge altsaa netop paa Grund af Uddannelsen til Hjælp. For Diaconisserne maa Uddannelsen jo ligefrem betales, idet Foreningerne aarlig maa betale til Diaconisstiftelsen for hver 200 Kr., hvoraf en Del er, fordi de ere uddannede, Resten for den Forpligtelse, Diaconisstiftelsen paatager sig til at klæde dem og modtage dem tilbage i Tilfælde af Alderdom eller Sygdom. Statshjælpen ydes jo ogsaa til Etablering, og denne gjælder ligesaa vel for de Foreninger, der antage sig Diaconisser og andre uddannede Sygepleierster, som for dem, der sende en Kvinde til Uddannelse.